
MADDADDAM
MARGARET
ATWOODOVÁ

ARGO

MADDADDAM

MADDADDAM

MADDADDAM, SVAZEK TŘETÍ

MARGARET
ATWOODOVÁ

Přeložila Dominika Křesťanová

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

Czech edition © Argo, 2026
Copyright © 2013 by O. W. Toad Ltd.
Translation © Dominika Křesťanová, 2026
Cover art © Milan Malík, 2026

ISBN 978-80-257-4976-0 (váz.)
ISBN 978-80-257-5041-4 (e-kniha)

Mé rodině a Larrymu Gaynorovi (1939–2010)

VEJCE

PŘÍBĚH O VEJCI, O GAZELE A CHŘÁSTALOVI A O TOM, JAK VZNIKLI LIDÉ A ZVÍŘATA, O CHAOSU A O SNĚŽNÉM JIMMYM A O PÁCHNOUCÍ KOSTI A PŘÍCHODU DVOU ZLÝCH MUŽŮ

Na začátku jste žili uvnitř Vejce. Tam vás Chřástal vytvořil.

Ano, dobrý, laskavý Chřástal. Přestaňte prosím vás zpívat, ať můžu vyprávět dál.

Vejce bylo velké, kulaté a bílé jako půlka bubliny a uvnitř byly stromy s listím, tráva a různé bobule. Všechno to, co vám chutná.

Ano, uvnitř Vejce pršelo.

Ne, hrom tam nehřměl.

Protože Chřástal nechtěl, aby uvnitř Vejce hřmělo.

Všude kolem Vejce vládl chaos a bylo tam moc a moc lidí, kteří byli jiní než vy.

Protože měli kůži navíc. Takové kůži se říká *šaty*. Ano, já ji mám taky.

A mnoho těch lidí bylo zlých, dělali si navzájem ošklivé, zlé věci a ubližovali i zvířatům. Například je… O tom teď ale nemusíme mluvit.

A Gazela z toho byla moc smutná, protože zvířata byla její děti. A Chřástal byl smutný, protože Gazela byla smutná.

Chaos byl v okolí Vejce úplně všude. Ale ve Vejci žádný chaos nebyl. Tam byl klid.

A Gazela vás každý den přicházela učit. Učila vás, co máte jíst, učila vás rozdělávat oheň a učila vás o zvířatech, svých dětech. Učila vás příst, když je někdo zraněný. A Chřástal na vás dohlížel.

Ano, dobrý, laskavý Chřástal. Přestaňte zpívat, prosím vás. Nemusíte zpívat pokaždé, když se o něm zmíním. Chřástalovi se to jistě líbí, ale líbí se mu i tenhle příběh a chce slyšet, co bylo dál.

Jednoho dne pak Chřástal všechen chaos a zlé lidi odstranil, aby byla Gazela šťastná a abyste mohli žít v pokoji a bezpečí.

Ano, po tom, co to udělal, to všude nějaký čas hrozně páchlo.

A pak se Chřástal odebral na svoje místo vysoko v nebi a Gazela šla s ním.

Nevím, proč odešli. Určitě pro to měli dobrý důvod. A Sněžného Jimmyho nechali tady, aby se o vás postaral a dovedl vás na pobřeží. A pokaždé v Den ryby jste pro něj ulovili rybu a on ji snědl.

Já vím, že vy byste rybu nikdy nejedli, ale Sněžný Jimmy je jiný.

Musí jíst rybu, protože jinak by byl hrozně nemocný.

Protože tak ho vytvořili.

Jednoho dne se pak Sněžný Jimmy vypravil Chřástala navštívit. A když se vrátil, měl ránu v chodidle. Předli jste mu nad ní, ale rána se nehojila.

A pak přišli ti dva zlí muži. Zbyli tady, když zmizel chaos.

Nevím, proč je Chřástal neodstranil. Možná se schovávali pod keřem a on je neviděl. Ale chytili Amandu a dělali s ní ošklivé, zlé věci.

O těch teď ale nemusíme mluvit.

A Sněžný Jimmy se jim v tom pokusil zabránit. A pak jsem přišla já a Ren a ty dva zlé muže jsme chytili a přivázali provazem ke stromu. Pak jsme si sedli k ohni a jedli polévku. Sněžný Jimmy jedl polévku, i Ren a Amanda. I ti dva zlí muži jedli polévku.

Ano, v té polévce byla kost. Ano, ošklivě páchla.

Já vím, že vy páchnoucí kosti nejíte. Ale mnoho Gazeliných dětí má takové kosti rádo. Rysunky je jedí, i mývunkové a prasiáni a levánci. Ti všichni jedí páchnoucí kosti. I medvědi je jedí.

Co je medvěd, vám povím později.

Teď už to o páchnoucích kostech stačilo.

A když tak všichni jedli polévku, přišli jste s pochodněmi vy, protože jste chtěli Sněžnému Jimmymu pomoct, protože měl bolavou nohu. A protože jste věděli, že tam jsou modré ženy, a chtěli jste se s nimi pářit.

Nechápali jste, proč jsou ti muži zlí a proč mají kolem sebe provaz. Není vaše chyba, že utekli do lesa. Neplačte.

Ano, Chřástal se na ty zlé muže určitě hrozně zlobí. Možná sešle nějaký blesk.

Ano, dobrý, laskavý Chřástal.

Přestaňte prosím vás zpívat.

PROVAZ

PROVAZ

Události onoho večera – události, jež znovu vypustily do světa lidskou zlobu – Toby později sestavila do dvou příběhů. Ten první vyprávěla nahlas, byl určený Chřástalovým dětem a dopadl dobře, nebo aspoň jak nejlépe byla schopná vymyslet. Druhý, ten čistě pro ni, už tak veselý nebyl. Mluvilo se v něm především o její hlouposti a nepozornosti, ale důležitá v něm byla i rychlost. Všechno se odehrálo hrozně rychle.

Byla unavená, pravda, nejspíš na ni dolehl prudký pokles adrenalinu. Měla za sebou koneckonců dva dny, kdy musela fungovat pod velkým tlakem a moc se nenajedla.

Den předtím odešly s Ren z bezpečné enklávy kolem maddaddamovského hliněného domu, v němž se ukrývala hrstka těch, kdo přežili globální pandemii, jež prakticky vyhladila lidstvo. Šly po stopách Reniny nejlepší kamarádky Amandy a našly ji právě včas, ti dva exagonisté, co ji zneužívali, ji už skoro rozmašírovali. Toby věděla, co od takových chlapů čekat, samotnou ji jeden takový málem zabil, než se přidala k Božím zahradníkům. Nikdo, kdo prošel Exagonem víc než jednou, si nezachoval jiný mozek než ještěří. Fungovali v režimu šukat, dokud holku nevyšukají do mrtě, a pak si ji dát k večeři. Zvlášť ledviny měli v oblibě.

Toby s Ren se krčily v křoví a exagonisté se zatím dohadovali o mývunkovi, kterého jedli, a taky o tom, jestli zaútočit na Chrastíky a co dál podniknout s Amandou. Ren byla hrůzou bez sebe, Toby jen doufala, že na místě neomdlí, ale moc starostí si s tím dělat nemohla, protože měla

sama nervy na pochodu. Koho má střelit dřív, toho vousáče, nebo toho ostříhaného? Stačil by ten druhý sáhnout pro energopistoli? S Amandou se nedá počítat, že by pomohla, nemohla by ani utéct, protože měla kolem krku provaz, který si ten vousatý uvázal kolem nohy. Toby nesmí udělat jedinou chybičku, jinak je Amanda mrtvá.

Vtom se z křovin vypotácel na mýtinu podivný chlapík spálený od slunce, nahý a celý strupatý, v ruce svíral energopistoli a málem všechny včetně Amandy na místě postřílel. Ale Ren začala vřeštět, vyběhla z úkrytu a samozřejmě strhla pozornost na sebe. Toby pak předstoupila s napřaženou puškou, Amanda se osvobodila a exagonisty pak společnými silami (a s pomocí kamene a kopanců do rozkroku) zpacifikovaly, svázaly jejich vlastním provazem a proužky látky z Tobyina růžového celo-těla, které se v lázních NovoTy používalo proti slunci a Toby ho měla na sobě.

Ren se pak věnovala Amandě, která zřejmě byla v šoku, a taky tomu strupovitému naháči, kterému říkala Jimmy. Zabalila ho do zbytku celo-těla a něžným hlasem ho uklidňovala, podle všeho spolu kdysi chodili.

Jakmile se všechno trochu uklidnilo, Toby měla pocit, že může polevit v ostražitosti. Pomocí zahradnických dechových cvičení sladila dech s konejšivým rytmem nedalekých vln – švúúú-švúúú, švúú-švúú – a počkala, až se jí zklidní tep. Pak uvařila polévku.

Načež vyšel měsíc.

Vycházející měsíc byl u Božích zahradníků znamením k zahájení svátku svaté Juliany a Všech duší, oslavy Boží něhy a soucitu se všemi tvory. *Celý vesmír drží On ve své dlani, jak nás v dávných časech poučila prostřednictvím svých vizí svatá Juliana z Norwiche. Je třeba nabídnout odpuštění, nechat se vést láskyplnou vlídností, kruhy musí zůstat neporušené. Všechny duše znamená všechny, bez ohledu na to, čeho se dopustily. Přinejmenším od východu měsíce do jeho západu*.

Jakmile se od zahradnických Adamů a Ev něco naučíte, máte to v sobě už napořád. V zásadě nebyla schopná téhle noci ty exagonisty

zabít, chladnokrevně je zamordovat, zvlášť když už byli oba pevně přivázaní ke stromu.

O svazování se postaraly Amanda s Ren. Obě měly za sebou zahradnickou školu, kde se pracovalo s recyklovanými materiály v jednom kuse, a uzly měly v malíku. Chlapi vypadali jako macramé.

Onoho požehnaného večera svaté Juliany Toby odložila zbraně stranou, svou letitou pušku i obě energopistole, jak exagonistů, tak Jimmyho. A pak v roli dobrotivé kmotřičky nalévala polévku a rozdělovala přítomným živiny.

Nejspíš ji vlastní laskavost a velkomyslnost úplně očarovala. Přiměla je všechny, aby se rozesadili kolem útulného večerního táboráku a společně srkali polévku – včetně Amandy, která byla z prožitého traumatu v téměř katatonickém stavu, a Jimmyho, který se třásl horečkou a mluvil s jakousi neviditelnou ženou uprostřed plamenů. Včetně obou exagonistů. To si vážně myslela, že je obrátí na správnou cestu a oni začnou objímat králíčky? Div že se při rozlévání vývaru z kostí nepustila do kázání. *Tady máš ty, tady ty a tady ty! Odhoďte všechnu nenávist a zlobu! Vstupte do našeho kruhu světla!*

Jenže nenávist a zloba jsou návykové. Dokážou člověka neskutečně nabudit. Stačí jen přičichnout a začnete se klepat, když nemůžete dostat víc.

Zatímco si pochutnávali na polévce, dolehly k nim odněkud ze stromů u břehu hlasy. Byly to Chřástalovy děti, Chrastíci, ti podivní zmutovaní novolidé, co žili u moře. S borovicovými pochodněmi v rukou se proplétali mezi stromy a zpívali ty svoje křišťálové písničky.

Toby je předtím viděla jen krátce a navíc za dne. Takhle potmě, ve svitu měsíce a pochodně byli ještě krásnější. Měli nejrůznější barvy kůže, byli snědí, žlutí, černí i bílí, a byli různě vysocí, ale do jednoho byli naprosto dokonalí. Ženy se poklidně usmívaly, kdežto muži v namlouvacím režimu drželi kytice květů a jejich nahá těla vypadala jako představa mužné krásy z komiksu pro čtrnáctileté: každý sval, každá vlnka přesně

vyrýsované a lesknoucí se. Jasně modré a nepřirozeně velké penisy se jim pohupovaly ze strany na stranu, jako když pes přátelsky vrtí ocasem.

Dodatečně si Toby nebyla schopná sled událostí vybavit, pokud vůbec šly v nějakém sledu. Spíš to všechno připomínalo plebsurbijskou pouliční bitku: rychlá akce, propletená těla, kakofonie hlasů.

Kde je ta modrá? Cítíme tu modrou! Podívejte, tamhle je Sněžný! Ten je hubený! Je moc nemocný!

Ren: *Do hajzlu, to jsou Chrastíci. Co když chtějí… vidíte ty jejich… a do prdele!*

Chrastíci-ženy, jakmile uviděly Jimmyho: *Pojďme Sněžnému pomoct! Potřebuje naše předení!*

Chrastíci-muži, jakmile ucítili Amandu: *To je ta modrá! Voní modře! Chce se s námi pářit! Dejte jí květiny! Bude mít radost!*

Amanda, vyděšeně: *Nepřibližujte se! Já nechci… Ren, pomoz mi!* Čtyři urostlí krásní muži s květinami v rukou už byli skoro u ní. *Toby! Odežeň je ode mě! Zastřel je!*

Chrastíci-ženy: *Je nemocná. Nejdřív nad ní musíme přísť. Aby se uzdravila. A dát jí rybu?*

Chrastíci-muži: *Je modrá! Je modrá! Máme radost! Zazpíváme jí!*

Ta druhá je taky modrá.

Tahle ryba je pro Sněžného. Musíme si ji nechat.

Ren: *Amando, možná by sis ty kytky měla vzít, aby se nenaštvali, co já vím…*

Toby, slabým hlasem, který nikdo neposlouchá: *Poslouchejte mě, prosím vás, zůstaňte, kde jste, máme z vás strach…*

Co je tohle? To je kost? Několik žen nahlíží do hrnce. *Vy tu kost jíte? Ošklivě páchne.*

My kosti nejíme. Sněžný nejí kosti, jí ryby. Proč jíte páchnoucí kost?

Noha Sněžného páchne jako kost. Kost, kterou odhodili supi. Ó Sněžný, musíme nad tvou nohou přísť!

Jimmy, v horečce*: Kdo jsi? Gazelo? Jsi přece mrtvá. Všichni jsou mrtví. Všichni na celým světě jsou mrtví…* Dá se do pláče.